

Krikštas

Šventasis Krikštas yra viso krikščioniškojo gyvenimo pamatas, prieangis į gyvenimą Dvasioje, vartai į kitus sakramentus. Krikštu mes esame išlaisvinami iš gimtosios nuodėmės ir atgimstame kaip Dievo vaikai. Kartu pakrikštytasis įjungiamas į Bažnyčią, Kristaus kūną, ir tampa Kristaus kunigystės dalininku.

Krikšto sakramentą teikia vyskupas ar kunigas, o Lotynų Bažnyčioje ir diakonas. Reikalui esant, krikštyti gali kiekvienas žmogus, net nekrikštytas, jai tik turi reikiamą intenciją, būtent nori atlikti tai, ką krikštijant atlieka Bažnyčia, ir ištaria trejybinių formulę.

Krikšto sakramento prasmę ir malonę atskleidžia jo šventimo apeigos. Dėmesingai jose dalyvaudami ir sekdami šių apeigų veiksmus ir žodžius tikintieji susipažįsta su tais lobiais, kuriuos šis sakramentas ženklina ir įgyvendina kiekviename naujai pakrikštytame žmoguje.

Kryžiaus ženklas apeigų pradžioje paženkliną Kristaus antspaudu tą, kuris Jam priklausys, ir reiškia Kristaus Kryžiumi mums pelnytą atpirkimo malonę. Krikštijamasis patepamas katechumenų aliejumi arba, krikštytojui uždėjus ant jo ranką, įsakmiai atsižada šėtono.

Krikšto vanduo pašventinamas epiklizės malda. Bažnyčia prašo Dievą, kad per Jo Sūnų Šventosios Dvasios galia nužengtų į vandenį ir tie, kurie bus pakrikštyti, gimtų „iš vandens ir Dvasios“.

Krikštas gali būti teikiamas tris kartus pilant vandenį ant krikštijamojo galvos. Krikštas reiškia ir neša mirtį nuodėmei, įtraukia į velykinę Kristaus paslaptį ir taip įveda į Švenčiausiosios Trejybės gyvenimą.

Patepimas šventąja Krizma – kvapniu, vyskupo pašventintu aliejumi – reiškia Šventosios Dvasios dovaną pakrikštytajam. Jis tampa krikščioniu.

Baltas drabužis simbolizuoja, kad pakrikštytasis „apsivilko Kristumi“: jis prisikėlė drauge su Kristumi.

Žvakė, uždegta nuo Velykų žvakės, reiškia, kad Kristus apšvietė naują tikintįjį. Pakrikštytasis gali kalbėti Dievo vaikų malda: „Tėve mūsų“. Krikšto šventimą užbaigia iškilmingas palaiminimas.

(Pagal Katalikų Bažnyčios Katekizmą)

Krikštas yra bendras visų krikščionių sakramentas. Bažnyčia jį teikia savo Viešpaties pavedimu: „Eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios“ (Mt 28,19).

Krikštu užmezgamas ryšis su Jėzumi Kristumi. Pakrikštytasis taip pat tampa tikinčiųjų bendruomenės, Bažnyčios, nariu. Juo atleidžiamos nuodėmės ir pradedamas naujas žmogaus, Jėzaus Kristaus brolio ar sesers, Dievo sūnaus ar dukters, gyvenimas. Pakrikštytieji meldžiasi: „Tėve mūsų, kuris esi Danguje!“.

Krikštas yra krikščioniškojo gyvenimo pradžia ir pagrindas, Dievo suteikta malonė, kurią reikia išlaikyti per visą gyvenimą: kartu su Kristumi „palaidoti Krikšte, jūs tikėjimu Jame prisikėlėte galybe Dievo, kuris Jį prikėlė iš numirusių“ (Kol 2, 12).

Krikšto dalyviai ir jų pareigos

Krikštatėviai. Pagal seniausią Bažnyčios paprotį, krikštijant krikštijamuosius turi dalyvauti krikštatėviai, kurie atstovautų tiek dvasinei krikštijamojo šeimai, tiek ir Motinai Bažnyčiai, o paskui, kiek reikės, padėtų tėvams, kad vaikas tikėjimą gerai pažintų ir pagal jį gyventų. Krikštatėviai, pasirinkti paties krikštijamojo ar jo šeimos, turi būti tokie, kad sielų ganytojo

sprendimu galėtų tinkamai dalyvauti liturginiuose aktuose: būtų pakankamai subrendę šioms pareigoms ir turėtų nors 16 metų, būtų priėmę Krikšto, Sutvirtinimo ir Eucharistijos sakramentus, patys krikščioniškai gyventų ir krikšto vaikui galėtų padėti to siekti, būtų katalikai ir bažnytinės teisės aspektu neturėtų kliūčių šiais pareigai atlikti.

Tėvai. Iš paties Kūrėjo nustatytos tvarkos matyti, kad tėvų dalyvavimas kūdikių krikšte ir jų pareigos yra svarbesni už krikstatėvių pareigas. Labai svarbu, kad tėvai dar prieš krikštą, patys tai suprasdami arba draugų bei kitų bendruomenės narių padedami, pasirengtų sąmoningai dalyvauti Krikšto apeigose, per kurias jų vaikas atgimsta iš vandens ir Šventosios Dvasios. Būdami krikšto dalyviai, vaiko tėvai atlieka jiems skirtąsias apeigų dalis. Jie ne tik klausosi apeigų vadovo pamokymų ir meldžiasi kartu su visais dalyviais, bet ir patys veikliai dalyvauja: viešai prašo kūdikiui Krikšto; įkandinė krikštytojo daro kryžiaus ženklą kūdikio kakte; atsižada piktosios dvasios ir išpažįsta tikėjimą; laiko uždegtą žvakę; priima motinai ir tėvui skirtą specialų palaiminimą. Jeigu kuris nors iš tėvų negali atlikti Tikėjimo išpažinimo dėl to, kad, pvz., nėra katalikas, jis gali patylėti. Iš jo reikalaujama, kad jis, prašydamas vaikui Krikšto, būtų pasiryžęs vėliau vaiką krikščioniškai auklėti ar bent nedraustų kitiems to daryti.

Krikšto registracija

Norint pakrikštyti vaiką, susitarti dėl to būtina ne vėliau kaip prieš 1 mėnesį. Tai galima padaryti bažnyčios raštinėje, kartu pateikiant duomenis apie vaiką, tėvus, krikstatėvius. Krikšto vardą vaikui rinkti rekomenduojama iš šventųjų vardų.

Krikšto apeigoms turėkite:

- Krikšto žvakę;
- baltą krikšto drabužėlį (vaiką galima iš anksto aprengti baltos spalvos rūbais).